

у себе си изборътъ, а да изберешъ значи да отделишъ. Да дадешъ пълна свобода на дѣвойката, значи да направишъ ролята на майката бесполезна. А азъ се исказахъ на това противенъ, като поддържахъ замѣнението на малкото или многото стѣснителни правила въ възпитанието на дѣвойкитѣ съ чувството, нагонътъ и благоразумието на майката.

Втората ми забѣлѣжка е тѣзи: довѣрието на майката изисква довѣрието и на дѣвойката, и истинското възпитание е онова което почива на взаимното довѣрие. И дѣйствително, майката ще бѣде измамена, когато тя изоставя нѣкои отъ правата си и се старае съ едно искусно довѣрие да привикне дѣвойката да управлява сама себе си, а тая послѣдната — дѣвойката — крие чувствата си, мислитѣ си и всичкото си сърдце. Колкото повече дѣвойката е свободна, толкова по малко тя трѣбва да крие мислитѣ си, толкова повече тя трѣбва да се открива на майчината нѣжностъ и да се повѣрва цѣла на нея. Съ довѣрието азъ не разбирамъ само искреностъ, но и послушностъ. Защото има едно довѣрие което значи да се откриешъ и изявишъ, а има друго — да вѣрвашъ и слушашъ. Не е достатъчно само да имашъ довѣрие въ майка си, но да имашъ и послушностъ къмъ майка си. Истина е че е благоразумно да се даде извѣстна свобода въ възпитанието на дѣвойкитѣ; но не трѣбва тѣ сами да бждатъ сждии за тѣзи свобода. Дѣвойката трѣбва съ спокойствие да приема и наслажденията и лишенията, като бѣде увѣрена че майката знае по добръ отъ нея онова което е полезно: защото, знанието на приличното и не-